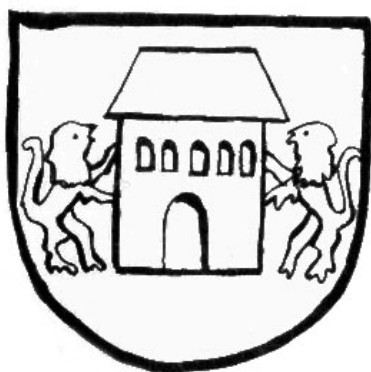

KRONIKA

OCHOTNICZEJ STRAŻY POŻARNEJ

W NIEPOŁOMICACH

1890

1990

TADEUSZ JASONEK

KRONIKA

OCHOTNICZEJ STRAŻY POŻARNEJ W NIEPOŁOMICACH 1890-1990

NIEPOŁOMICE 1990 R.

W 100 roku działalności Ochotniczej Straży Pożarnej w Niepołomicach pragniemy przybliżyć społeczeństwu miasta jej losy. Temu celowi ma służyć niniejsza publikacja. Liczymy, że przykłady aktywności strażaków okazywane przez 100 lat będą wpływać na młodych obywateli Niepołomic.

Mamy nadzieję, że w dalszej działalności naszą organizację wspierać będzie społeczeństwo i Władze Samorządowe jak było to dotychczas.

Za pomoc i życzliwość całemu Społeczeństwu i Władzom Miasta i Gminy składamy podziękowania.

Zarząd OSP Niepołomice

Szanowni Czytelnicy!

Inicjatorem podjęcia badań nad historią ochotniczej Straży Pożarnej w Niepołomicach było Stowarzyszenie Miłośników Niepołomic. Inicjatywę podjął Zarząd OSP w Niepołomicach udzielając piszącemu pomocy, przekazując posiadane dokumenty i pamiątki.

Podejmując temat przeprowadzono badania w Archiwum Państwowym w Krakowie Oddział w Bochni. Badania te na dzień dzisiejszy objęły zespoły podstawowe. Planując dalsze badania sądzić należy, że uzupełnią one wiedzę o OSP w naszym mieście i wyjaśnią szereg niejasności. Owocem takiej pracy winno być obszerne opracowanie.

Ważnym źródłem wiadomości były wspomnienia druhów strażaków, a także mieszkańców miasta. Informacje te były sprawdzane w miarę możliwości. Ponieważ pamięć ludzi jest zawodna i źródła są fragmentaryczne proszę czytelników o wszelkie informacje i uwagi. Liczę że w ostateczności pozwolą one w połączeniu z dalszymi badaniami utrwalić wszystko co powinno być utrwalone z dziejów takiej organizacji jaką jest ochotnicza Straż Pożarna. Prosząc o pomoc przepraszam także wszystkich, którzy podane tu informacje lub ich brak przyjąłoby jako krzywdzące.

Pragnę podziękować pracownikom Państwowego Archiwum w Krakowie Oddział w Bochni za życzliwość i pomoc. Pragnę wyrazić wdzięczność nieżyjącemu dziś dr Józefowi Rerutkiewiczowi, który udzielił mi cennych informacji. Szczególne podziękowanie należy się Zarządowi OSP, który podjął trud wydania niniejszej publikacji.

Autor

W roku 1865 w Krakowie zawiązuje się pierwsza Ochotnicza Straż Pożarna na terenie Galicji. Jej powstanie to początek ruchu społecznego którego celem głównym jest zorganizowanie ludzi do walki z tym groźnym żywiołem jakim jest ogień.

Powstanie Straży Pożarnej w Krakowie w 1865 r. a szczególnie powstanie straży w Bochni w 1869 r. i w 1871 r. w Wieliczce jest znane zapewne ówczesnym mieszkańcom Niepołomic. Jaki był ich stosunek do tych faktów trudno stwierdzić. W roku 1868 Rada Gminna w Niepołomicach w dniu 2 sierpnia postanawia zakupić „plac” obok rynku na którym można by — zgodnie z oceną radnych — wybudować cyt. „dom gminny i inne budynki — jak szkołę i szopę na rekwizyty ogniowe”. Czy na tę decyzję wpłynęły fakty wyżej przytoczone nie wiadomo, ale można przypuszczać, że gromadzono sprzęt do walki z ogniem.

2 września 1886 roku Rada Gminna w Niepołomicach podejmuje następującą decyzję cyt. „wypłacić Wawrzyńcowi Wojasowi — pracownikowi Gminy — 10 złr za kierowanie sikawkami podczas pożarów i zawiadywanie nimi”. Decyzja ta potwierdza posiadanie sprzętu. Przypuszczać należy że oprócz wymienionego są ludzie wyróżniający się w jego używaniu. Są potwierdzone potrzeby walki z ogniem ponieważ obywatele miasta zwracają się z prośbami o zwolnienia ich z podatków podając powód zniszczenia pożarowe. Dlaczego nie powstaje straż pożarna? Odpowiedź jednoznaczna w świetle znanych źródeł jest niemożliwa. Można przypuszczać, że powodem były trudności finansowe lub brak inicjatywy społecznej, a może postawa Rady Gminnej i jej urzędników. Wszystkie takie możliwości są częściowo udokumentowane.

Powstanie organizacji do gaszenia pożarów w Niepołomicach na pewno nie było wynikiem inicjatywy społecznej. W protokole Rady Gminnej z posiedzenia z dnia 13 września 1890 r. dowiadujemy się, że Rada Powiatowa w Bochni poleciła utworzenie Straży Pożarnej w Niepołomicach. Nakazała również przeznaczenie na ten cel kwoty 100 złr. Zgodnie z poleceniem wnioskuje naczelnik gminy Antoni Skóra, a Rada Gminna jednogłośnie wniosek uchwała. Na tym posiedzeniu Rada poleca naczelnikowi oddanie do remontu „4 kołowej” sikawki. Remont zlecono fabryce Zieleniewskiego.

Decyzje Rady Gminnej to jeszcze nie powstanie straży. Zebranie założycielskie odbyło się zapewne między 13 września a 10 października 1890 r. pod którą to datą w „księdze ewidencji korpusu” wpisano wstąpienie do organizacji strażackiej Aleksandra Kasperowskiego. Ponieważ „Księgę” założono wiele lat później, a uważany w tradycji strażaków niepołomickich za założyciela A. Kasperowski posiada najdłuższy staż, można zgodzić się w przybliżeniu co do daty powstania Towarzystwa -Straży Ogniowej w

Niepołomicach.

Przyjmując powyższe ustalenia należy przypuszczać, że Rada Gminna przekazała powstałemu Towarzystwu posiadany sprzęt. Zebranie założycielskie dokonało także wyboru władz. Stanisław Czyżewicz był kierownik szkoły w Podłężu redagując w roku 1930 Księgę Pamiątkową Straży Pożarnej w Bochni podaje okoliczności powstania straży w Niepołomicach i wymienia jej pierwszych działaczy. Przyjmując jego informację dowiadujemy się że pierwszym prezesem Towarzystwa Straży Pożarnej w Niepołomicach był ks. Antoni Wróbel a pierwszym naczelnikiem Wacław Kadles nauczyciel szkoły ludowej. Wyżej cytowany autor wymienia kolejnych prezesów w osobach Mieczysława Reichenberga, ks. Józefa Batki, Władysława Wimera, Andrzeja Wimera, Stanisława Japy oraz Władysława Pikulskiego. Funkcje naczelników sprawowali: Wiktor Bielewski, dr Franciszek Góra, Aleksander Kasperowski, Karol Biegun i Antoni Siwek. Powyższe informacje podane za Stanisławem Czyżewiczem są częściowo potwierdzone w innych źródłach.

Pierwsze lata istnienia Towarzystwa Ochotniczej Straży Pożarnej w Niepołomicach to okres trudny. Rada Gminna świadczy na potrzeby strażaków tylko tyle co przewiduje ustawa rządowa. Potrzeby zgłaszane przez strażaków są oddalane z wyjaśnieniem braku funduszy. Uzasadnienie jest niejasne gdyż w tym czasie obywatele Niepołomic uzyskują pożyczki z kasy gminnej.

W roku 1892 burmistrzem Niepołomic zostaje Władysław Wimer, który zostanie także prezesem Towarzystwa Ochotniczej Straży. Pod jego kierunkiem następuje wdrożenie ustawy państwowej z 1891 roku o policji ogniowej oraz budowie domów w mieście z materiałów ognioodpornych. Ustawa ta zleca Gminie kontrolę przestrzegania przepisów przeciwpożarowych przez obywateli.

Dwa lata działalności Straży w Niepołomicach wpłynęły korzystnie na ocenę jej przez obywateli. Dowodem tego może być postawa radnego Samuela Markusa, który w dniu 8 grudnia 1892 r. przekazuje Radzie Gminnej 125 złr na potrzeby Gminy. Ofiarodawca zaznacza, że 50 złr przeznacza na „Straż Ogniową Gminną”.

Posiedzenie Rady Gminnej w dniu 8 grudnia 1892 r. miało istotne znaczenie dla młodej straży. Rada Gminna decyduje o przejęciu Towarzystwa Straży Pożarnej. Dotychczasowe zasady ulegają zmianie. Zmienia się także nazwa. Towarzystwo Straży Pożarnej staje się Ochotniczą Strażą Gminną. Gmina przyjmuje na siebie odpowiedzialność za jej utrzymanie i wyposażenie, a Straż zobowiązuje się do wykonywania obowiązków Gminy wynikających z ustawy rządowej z 1891 r.

Dla potrzeb organizacyjnych Gmina zostaje podzielona na 5 rejonów nad którymi kontrolę sprawować winni delegaci. Podział przedstawiał się następująco:

- I. Jazy, Grobla, Mszczecin, Świdowa
- II. Pasternik, Podgrabie
- III. Boryczów, Polesie
- IV. Piaski, Błoto
- V. Śródmieście, Zagrody

Kontrolę przeprowadzać mieli strażacy przy udziale delegatów. Podstawą kontroli miał być przyjęty przez Radę regulamin. Zawierał on 54 punkty w których określał kary za niewywiązywanie się z ustanowionych obowiązków. Regulamin określał także opłaty ponoszone przez Gminę za usługi w czasie pożarów np. za wypożyczenie koni.

Straż Gminna w Niepołomicach dysponowała w roku 1892 trzema sikawkami, sześcioma beczkownikami, czterema konewkami oraz 5 osøkami. Sprzët ten uzupełniany był przez obywateli, którzy zgodnie z przyjętym regulaminem mieli posiadać sprzët podręczny. Czy było to dużo? Obecny na posiedzeniu Rady Gminnej naczelnik Wiktor Bielewski ocenił go jako niewystarczający. Wnioskuje on o zakup beczkownika 4 kołowego, węża tłocznego, dwóch drabin i latarni naftowej.

Po dokonanych zmianach w 1892 roku rozwój Straży Pożarnej Gminnej nie napotyka na większe trudności. Corocznie uchwalany budżet zabezpiecza jej potrzeby. Strażacy prowadzą działalność, która dostarcza im dodatkowych środków.

Ważnym czynnikiem podnoszenia pozycji Straży są efekty prowadzonej pracy. Zmniejszyła się liczba pożarów. Jest to wynikiem takich zaleceń jak stała kontrola przewodów kominowych — „rewizje ogniowe” i stała straż nocna pełniona przez dwóch strażaków. Dobrze układa się współpraca Strażaków z wojskiem stacjonującym w Niepołomicach. Dowódca deklaruje pomoc straży wojskowej w razie pożaru.

Rozwijająca się Straż Pożarna Gminna dąży do podniesienia sprawności bojowej. Służą temu organizowane ćwiczenia. Mając na uwadze sprawność działania wysłano na kurs do Bochni druha Józefa Bulandę, który w 1898 r. uzyskuje patent „komendanta korpusu”.

Od samego początku istnienia strażacy czynnie uczestniczą w życiu miasta. Szczególnie wysoko ceniona jest ich sprawność organizacyjna.

Główną troską strażaków pozostaje sprzët. Dla jego powiększenia wspólnie z Radą Gminną podejmują starania o uzyskanie środków z kasy Towarzystwa Wzajemnych Ubezpieczeń w

Krakowie. Starania te nie dały efektu — pomocy odmówiono. Planowany zakup sikawki nastąpił rok później tj. w roku 1990. Sikawka kosztowała 1700 koron a fundatorem była Rada Gminna. Producentem sikawki była fabryka w Sanoku.

Straż Pożarna Gminna z Niepołomic do 1901 roku nie jest członkiem Związku Ochotniczych Straży Pożarnych działającym w Galicji od 1875 r. Stosowne przypomnienie władz powiatowych skłania działający Zarząd do zgłoszenia swej przynależności.

Przystępują także strażacy z Niepołomic do Kasy Pomocy, ale liczne przypomnienia o konieczności zapłaty składek świadczą o kłopotach finansowych. Składkę ostatecznie płaci w 1904 r. Rada Gminna. Z tej okazji przedstawiono Radnym aktualny spis czynnych strażaków. Jest to najstarszy ze znanych dokumentów prezentujący strażaków.

Czynnymi strażakami w roku 1904 byli:

1. Kasperowski Aleksander
2. Siwek Antoni
3. Bulanda Józef
4. Kostilek Antoni
5. Brudnik Jędrzej
6. Pieczonka Józef
7. Zych Franciszek
8. Karasiński Wojciech
9. Wembo Franciszek
10. Waligórski Jan
11. Setner Karol
12. Setner Antoni
13. Ferdynand Iwoliński
14. Jan Gumułka

Organizacja niepołomickich strażaków od roku 1892 jest związana z Radą Gminną, która dobrze wywiązuje się ze swych zobowiązań. Oprócz urzędowych związków ważniejszymi wydają się być związki osobowe. Strażacy byli radnymi, a burmistrz Władysław Wimer pełni funkcję prezesa Straży. Objęcie funkcji Sekretarza Rady Gminnej przez druha Antoniego Siwka zwiększa możliwości prezentowania problemów strażaków wobec Rady i zwiększa możliwości ich załatwienia. Druh Antoni Siwek podejmuje starania o pozyskanie środków na sprzęt poprzez Towarzystwa Asekuracyjne. Przedstawiając corocznie Radzie arkusze statystyczne obrazujące pracę Straży występuje o odpowiednie środki finansowe.

W odnalezionych dokumentach dowiadujemy się o udziale Strażaków z Niepołomic w gaszeniu pożarów w miejscowościach Łysokanie i Dąbrówka. Płonące tam zabudowania dworskie były własnością Ob. Zieleniewskiego, który uznając duży wkład pracy druhów z Niepołomic wyraził życzenie zrekompensowania kosztów i zapłacenia za wykonaną pracę. Występujący w imieniu Straży Pożarnej druh Antoni Siwek przesłał stosowny wykaz zgodnie z regulaminem gminnym.

W roku 1905 dnia 8 stycznia odbyło się Walne „Zgromadzenie” Ochotniczej Straży Pożarnej w Niepołomicach. Miało ono duże znaczenie dla dalszego rozwoju. Zebrani krytycznie ocenili stan swojej organizacji zarzucając spadek liczby strażaków i zły stan sprzętu. Kogo krytykowano i jakie nastąpiły zmiany w zarządzie nie wiemy. Prezentując to wydarzenie Radzie Gminnej w imieniu nowego Zarządu druh Antoni Siwek stwierdził, że celem tegoż jest cyt. „przywrócić Straż Pożarną Gminną do stanu jakiego wymaga dobro tutejszych mieszkańców i jakim znajdują się sąsiednie straże, ponieważ chyliła się ta ku upadkowi, a gmina ponosząc corocznie wydatki nie mogła spodziewać się pożytku”. Jaki był efekt starań trudno dokładnie stwierdzić. Wiadomo jedynie, że wzrosła o połowę liczba strażaków.

W okresie 100 lat pracy OSP Niepołomice w jej szeregach działali _Krajowego Związku Straży Ogniowych, który dokonuje lustracji miejscowej Straży. Ocena jego jest pozytywna, ale występujące braki w sprzęcie poleca uzupełnić o czym powiadamia władze powiatowe. Rada Gminna z powodu braku funduszy wraz z Zarządem Straży zwraca się do Towarzystwa Wzajemnych Ubezpieczeń w Krakowie o pomoc. Uzasadniając prośbę autorzy charakteryzują działalność straży. Wymieniają systematycznie prowadzone „rewizje policyjno-ogniowe”, stałe straże obserwacyjne oraz gaszenie pożarów w gminie Niepołomice i gminach ościennych ponieważ one nie posiadają straży. Źródła nie pozwalają na poznanie efektów starań.

Straż Pożarna w Niepołomicach działając od 1890 roku posiadała zapewne statut, który się nie zachował. Doskonalenie organizacji podjęte przez Krajowy Związek sprawiło, że w dniu 25 marca 1904 roku na Walnym Zebraniu strażacy niepołomiccy przyjęli nowy statut. Statut nie wprowadził istotnych zmian w pracy ale jednocześnie potwierdził związek Straży z Gminą. Ostatecznie statut ten zatwierdzi Rada Powiatowa w roku 1907 kiedy to ówczesny zastępca naczelnika druh Antoni Siwek dośle ostatnie załączniki.

W latach 1904—1906 strażacy w Niepołomicach prowadzą intensywne szkolenie. Ilość ćwiczeń praktycznych z 2 w 1903 r. wzrosła do 49 w 1904 r. Strażacy prowadzą szkolenia

teoretyczne. W roku 1904 było ich 6 a w 1906 już 16. Ćwiczącym strażakom towarzyszą mieszkańcy podziwiając ich sprawność a tym samym mobilizując do dalszej pracy. Strażacy prezentują się dobrze, są wszyscy umundurowani, występują na wszystkich uroczystościach środowiskowych.

Zmiany organizacyjne jakie dokonały się w Ochotniczej Straży Gminnej na początku XX wieku dały dobre podstawy do jej rozwoju. Wzrasta liczba strażaków i możemy przypuszczać że sprzęt Jest sprawny i ilościowo odpowiada potrzebom. Opieka Rady Gminnej i własna aktywność strażaków pozwala usuwać wszystkie problemy. Taki stan rzeczy utrzymał się zapewne do czasów I wojny światowej. Lata wojny odbiły się zapewne na sytuacji organizacji. Odchodzili ludzie, niszczył się sprzęt, zmniejszyły się możliwości jego uzupełnienia. Straż przetrwała ten okres. Źródła nie pozwalają ocenić strat.

Koniec 1918 roku i odzyskanie niepodległości przez Polskę rozpoczyna nowy okres w pracy organizacji strażackich. Pierwsze lata niepodległości dla strażaków w Niepołomicach to kontynuowanie działalności według starych wypróbowanych form. Nie wiemy jak dopływały do Niepołomic informacje o rozwoju spraw strażackich na szczeblu państwowym. Można przypuszczać, że silne związki z aktywnym środowiskiem bocheńskim zapewniały naszym strażakom pełną informację. Powstanie w 1921 roku Głównego Związku Straży Pożarnych Rzeczypospolitej Polskiej stwarza nowe nadzieje. W 1923 r. w Krakowie powstaje Związek Straży Pożarnych województwa krakowskiego. Doskonalenie struktury organizacyjnej Związku tj. podział kraju na okręgi, a te z kolei na rejony ustala nowe zasady działania i współpracy wszystkich ogniw straży.

W okresie burzliwych przemian w ruchu strażackim szczególnie aktywne jest środowisko bocheńskie. Aktywność tą potwierdza wybranie naczelnika OSP z Bochni druha Jana Kuca na stanowisko wiceprezesa Związku Wojewódzkiego. Bochnia staje się siedzibą władz Okręgu III, do którego wchodzi powiaty bocheński i brzeski. Można przypuszczać, że poziom jaki prezentowała Ochotnicza Straż Pożarna w Niepołomicach, jej możliwości sprzętowe i kadrowe decydują o utworzeniu rejonu strażackiego Niepołomice. Rejon Niepołomicki nr 21 zmusza miejscowych strażaków do przejęcia nowych zadań. Na stanowisko naczelnika rejonu powołano wyróżniającego się druha z Niepołomic, zaprawionego w pracy na licznych funkcjach strażackich Antoniego Siwka. Nowe zadania Naczelnika i jego macierzystej Straży to pomoc okolicznym strażom i inspirowanie ich powstawania.

Nowe formy organizacyjne wywołują nowe formy działania. Na polecenie Zarządu Wojewódzkiego w dniach 9—15 sierpnia 1925 roku organizowany jest tydzień strażacki. Do

Niepołomic docierają szczegółowe wytyczne. W Niepołomicach zorganizowano pokazy sprawności strażackich. Strażacy uczestniczą w specjalnym nabożeństwie, urządzają loterię. Uroczystości kończy defilada przy pochodniach. Defilującym strażakom przygrywa orkiestra. Czy była to orkiestra strażacka nie wiadomo. Na pewno strażacy mają orkiestrę w roku 1928. Rok ten wymienia się w tradycji jako rok powstania orkiestry. Wyjaśnienie tych faktów dziś nie jest jeszcze możliwe.

Umacnianie się ogniw Związku pozwala na wpływanie na poszczególne Straże. 21 lutego 1926 roku do Niepołomic przybył w celu dokonania lustracji Straży naczelnik Okręgu III Jan Kuc. W sporządzonym przez niego raporcie czytamy, że straż pracuje dobrze. Wysoką ocenę zyskuje sprawność organizacyjna i bojowa. Minusem jest brak przeszkolonych oficerów oraz wyposażenie. Píše on cyt. „Remiza — zwykła szopa, ciasna a w dachu dziury”. Raport kończą wnioski: budowa remizy oraz wysłanie strażaków na kurs. Wnioski te zostały skierowane do Rady Miejskiej i burmistrza Stanisława Japy. Decyzje Rady Miejskiej przedstawia burmistrz informując o przekazaniu strażakom nowego pomieszczenia na remizę „w budynku rządowym”. Podjęto także starania o uzupełnienie sprzętu przekazując fundusze. Burmistrz negatywnie ustosunkowuje się do wniosku dotyczącego udziału niepołomickich strażaków w kursie oficerskim. Píše on, że 30-letnie doświadczenie druhów Aleksandra Kasperowskiego i Antoniego Siwka równoważy wartość ewentualnego przeszkolenia.

Dlaczego burmistrz Stanisław Japa prezes straży negatywnie odnosi się do wniosku zalecającego wysłanie na kurs trudno dziś jednoznacznie określić. Częściowo wyjaśnia nam sytuację zgłoszona oferta kursu. Z oferty dowiadujemy się, że w kursie może wziąć udział strażak mający ukończone 4 klasy gimnazjalne. Za udział w kursie należało zapłacić 250 zł. Możliwe, że te wymogi wobec kandydata były decydujące chociaż nie można wykluczyć innych przyczyn.

Realizując działania zmierzające do poprawy efektywności działania w walce z ogniem Rada Miejska decyduje o zakupie sikawki motorowej. Występując w imieniu Rady naczelnik rejonowy druh Antoni Siwek pismem z dnia 25 lutego 1929 r. skierowanym do firmy Technotarg w Krakowie zamawia sikawkę. Podjęte działania poprzedza liczna korespondencja z firmami, które oferują taki sprzęt. W wyżej przytoczonym piśmie Magistrat deklaruje wpłatę 3.000 zł i określa termin realizacji do dnia 30 kwietnia 1929 r. Motopompę marki Renault odebrano dnia 5 czerwca 1929 r. Protokół odbioru podpisali prezes Andrzej Wimer i naczelnik Aleksander Kasperowski zaznaczając braki w osprzęcie. Uzgodniono, że braki uzupełni firma na własny koszt.

Takie wzmocnienie sprawności działania straży wpłynęło na ich pozycję w oczach sąsiadów. Strażacy rozważają możliwość budowy nowej remizy. W dokumentach znajdujemy odręczny opis i kosztorys. Remiza miała być budynkiem piętrowym z wieżą obserwacyjną. Przewidywany koszt realizacji zamykał się kwotą 14 tys. zł. Suma ta przekraczała możliwości miasta, a starania o uzyskanie dodatkowych środków nie powiodły się. Remiza pozostała więc w sferze planów.

W wieloletniej działalności Ochotniczej Straży Pożarnej w Niepołomicach zdarzały się zapewne przykłady osobistego zaangażowania i odwagi strażaków. Źródła jednak na ten temat milczą. Wyjątkiem jest dokument z dnia 15 grudnia 1932 r. wystawiony przez Radę Sztabową Towarzystwa Straży Pożarnej rejonu Niepołomice. Dokument skierowany do druha Antoniego Malinowskiego informuje nas, że wyżej wymieniony z narażeniem życia uczestniczył w walce z ogniem w czasie pożaru Ochronki w Staniątkach. Za taką odważną postawę zostaje awansowany do stopnia sierżanta. Czy przykładów osobistej odwagi było więcej, kim byli ludzie odważni może odpowiedzą dalsze badania.

Działalności Ochotniczej Straży Pożarnej towarzyszyło zawsze uznanie ze strony społeczeństwa. Wyrazem takiego stosunku społeczeństwa było fundowanie strażom sztandarów. Straż w Niepołomicach już od 1896 roku posiadała proporzec. Nie wiemy kto był jego fundatorem i nie znamy okoliczności uzyskania go.

W roku 1929 Rada Gminna funduje nowy sztandar, który został uroczyście poświęcony i wręczony strażakom. Sztandar ten do dziś znajduje się w posiadaniu strażaków, towarzysząc im w wielu uroczystościach.

Ostatnie lata przed II wojną światową to dalszy rozwój organizacji strażackich. Aktywnie działające władze okręgowe i krajowe kładą nacisk na podnoszenie sprawności strażaków. Organizowane są zawody. Strażacy z Niepołomic wyróżniają się w okręgu III czego wyrazem są okolicznościowe adresy.

Szczęśliwe lata rozwoju przerywa II wojna światowa. Straże pożarne nie zostały przez okupanta rozwiązane. Tracą one jednak swój samorządny charakter. Okupant przeznacza im rolę służebną. Jeżeli szeregów strażackich nie opuścili ludzie to tylko dlatego, że w ich świadomości tkwiła główna idea strażacka „służba i pomoc drugiemu człowiekowi”.

Inną przesłanką skłaniającą ludzi do pracy w drużynach strażackich była możliwość wykorzystania tej służby dla potrzeb organizacji konspiracyjnych. Służba w straży stanowiła także możliwość uchronienia się przed przymusowym wywozem do Niemiec. Przynajmniej powody prowadzą w konsekwencji nawet do wzrostu liczebnego poszczególnych Straży.

Okres okupacji dla strażaków w Niepołomicach nie był łatwy. Funkcję naczelnika przejął druh Władysław Pater. Strażacy mimo trudności i niebezpieczeństw zachowują aktywność. Owocem tej aktywności jest uzyskanie pierwszego samochodu marki Citroen. Zachowane zdjęcie z tych lat ukazuje nam druhow W. Patera, P. Pasikowskiego, Jana Burbę i Tadeusza Kosturka pracujących przy jego remoncie. Prace zostały wykonane i samochód został przystosowany do potrzeb strażaków. Służył im on do końca wojny. Mimo próby ukrycia go został on strażakom zabrany. W okresie II wojny światowej zostaje zainstalowana syrena alarmowa elektryczna. Poprawa alarmowania to dalsze usprawnienie pracy strażaków.

Rok 1945 to koniec okupacji, otwiera on w dziejach OSP nową kartę. W dniu 23 grudnia 1945 r. o godz. 11.00 w sali Rady Miejskiej rozpoczęło się Walne Zebranie Towarzystwa Ochotniczej Straży Pożarnej Niepołomic. W zebraniu wzięło udział 63 członków. Zebranie zagał druh Antoni Siwek. Historycznemu zebraniu przewodniczył z wyboru kierownik szkoły męskiej Stanisław Witek. Zebrani wysłuchali sprawozdania druha Feliksa Włodarskiego za okres od ostatniego zebrania do roku 1940 kiedy to został on aresztowany. Dokonano wyboru władz. Prezesem Zarządu został wybrany przez aklamację Stefan Dziuba. Na wniosek druha A. Siwka zebrani jednogłośnie przyznali Feliksowi Włodarskiemu tytuł honorowego członka Towarzystwa. Przyznanie tytułu było wyrazem uznania pracy wyżej wymienionego dla Towarzystwa i jego cierpień jako więźnia politycznego Obozu Koncentracyjnego w Oświęcimiu. Formułując program działania zebrani podtrzymali stare cele, formy organizacyjne i sposoby działania.

Następne lata w ruchu strażackim w Polsce to okres zmian, które tak negatywnie są dziś oceniane. W oparciu o posiadane źródła trudno stwierdzić w jakim stopniu dotknęła nowa rzeczywistość OSP w Niepołomicach. Strażacy w swej pracy skupiają się na staraniach o zwiększenie możliwości operacyjnych.

Za najważniejszą sprawę usprawniającą działalność operacyjną uznano pozyskanie samochodu. W 1946 r. strażacy z własnych środków zakupują samochód terenowy marki „Horch”, który służył im będzie do połowy lat pięćdziesiątych. Dzięki pożyczce udzielonej przez ks. Andrzeja Fidelusa i pomocy Rady Narodowej zakupiono samochód marki „Dodge”. Te inwestycje uzupełniane drobnym sprzętem i pracą w doskonaleniu umiejętności strażaków utrwalały wiodącą rolę OSP Niepołomice w okolicy. Strażacy z Niepołomic biorą udział we wszystkich ćwiczeniach i zawodach gromadząc wyróżnienia i nagrody. Wyrazem uznania ich sprawności jest określanie ich mianem „niepłatnych zawodowców”. Władze strażackie również uznają efekty pracy niepołomic-kiej OSP przekazując motopompę Polonia M-800 z kompletem węży oraz samochód marki Star 25. Takie wzmocnienie siły działania decyduje o

nowych zadaniach. Dotychczasowa remiza nie zabezpiecza potrzeb rozwijającej się organizacji. Powstaje drużyna młodzieżowa. Wraca myśl budowy remizy zarzucona w latach 30-tych. W szeregach Niepołomickiej OSP działalność podjęła grupa druhów zamieszkałych w dzielnicy Niepołomic — Podgrabiu. Oni to przy pomocy całej braci strażackiej inicjować będą wiele czynów społecznych w swej dzielnicy, wśród których znajdzie się także budowa remizy strażackiej. Powołany tam pododdział Niepołomickiej OSP rozwijał się i zakończył budowę remizy własnej w roku 1972.. Wyposażenie pododdziału Podgrabie częściowo zapewniła jednostka macierzysta. Ostateczne usamodzielnienie się Podgrabia nastąpi z początkiem stycznia 1977 r. Do tego czasu druhowie z Podgrabia czynnie uczestniczą we wszystkich pracach prowadzonych przez OSP Niepołomice.

W roku 1970 Ochotnicza Straż Pożarna kończy 80 lat swej działalności. Uroczystości jubileuszu są szczególnie uroczyste. Strażacy otrzymują w darze od społeczeństwa nowy sztandar. Dobrze prezentuje się drużyna młodzieżowa. Uroczystość gromadzi licznie obywateli Niepołomic. Płyną słowa uznania i coraz konkretniejsze oświadczenia w sprawie budowy remizy. Ale dopiero 23 lutego 1972 roku Zarząd pod przewodnictwem druha Władysława Gaudyna przystępuje, do powołania Społecznego Komitetu Budowy Remizy OSP. Decyzję potwierdza Walne Zebranie w dniu 26 marca tegoż roku.

Ostatecznie Społeczny Komitet działał w składzie:

1. Marian Polonek — przewodniczący
2. Władysław Kopeć — z-ca przew.
3. Józef Leobl — sekretarz
4. Antoni Dziedzic
5. Mieczysław Hawryło
6. Tadeusz Jaskólski
7. Józef Magrys
8. Jan Szewczyk
9. Franciszek Jeleń
10. Aleksander Biernat
11. Leon Antończyk
12. Józef Heliasz
13. Karol Szymczyk
14. Eugeniusz Malinowski
15. Antoni Strojek

16. Tadeusz Hasman
17. Jan Czuraj
18. Wojciech Piekło
19. Tadeusz Kosturek

Lata 1972—1976 to okres prac przy budowie remizy. Rozpoczyna prace w sposób symboliczny Antoni Dziedzic wmurowując akt erekcyjny. Wmurowanie aktu nastąpiło w dniu 26 sierpnia 1973 roku. Strażacy biorą udział we wszystkich pracach wymagających dużej ilości ludzi. Gromadzą środki organizując liczne imprezy dochodowe.

Tymczasem trwa normalna praca strażacka. Przeprowadzona kontrola przez władze zwierzchnie potwierdza aspiracje OSP Niepołomice przodowania w okolicy i nie tylko. Zajmują oni drugie miejsce na szczęblu wojewódzkim. Organizują zawody powiatowe potwierdzając znane walory jak zaangażowanie i sprawność organizacyjną.

W dniu 9 lutego 1975 roku obraduje Walne Zebranie OSP Niepołomice. Głównym tematem jest oczywiście sprawa budującej się remizy. Ale jest to rok wdrażania nowych struktur organizacyjnych Straży. Na zebraniu tym powołany zostaje przez naczelnika miasta Komendant Miejski OSP. Zostaje nim druh Władysław Pikulski- Drużyna Młodzieżowa otrzymuje odznaki z rąk Prezesa Zarządu Powiatowego Związku Ochotniczych Straży Pożarnych Ob.. Tomasza Krzykalskiego.

Przyjmując plan działania na rok 1975 Walne Zebranie zakładało oddanie remizy do użytku. Trudności obiektywne przekreśliły ten plan. Prace wykończeniowe trwały do końca roku i dopiero na początku 1976 r. rozpoczęto przenoszenie sprzętu i urządzenie nowej siedziby. Pracując ciężko przy budowie już po jej zakończeniu trzeba było walczyć o prawo całkowitego decydowania o budynku. Strażacy i z tej walki wyszli z sukcesem. Nowa remiza dzieło strażaków i społeczeństwa pozostała ich własnością.

Nadszedł długo oczekiwany dzień. Dzień przekazania budynku remizy Ochotniczej Straży Pożarnej w Niepołomicach. Było to 23 maja 1976 roku. Uroczystości patronował wiceprezydent miasta Krakowa Zdzisław Wojtowicz. W składzie honorowego Komitetu znaleźli się następujący obywatele: Jan Gluza, Jerzy Pękala, Zdzisław Wójtowicz, Józef Nowotny, płk. Mieczysław Feleks, Kazimierz Seruga, Waldemar Juszczyński, Władysław Ptak, Józef Porąbka, Antoni Strojek, ppłk. Jerzy Strojny, ppłk. Stanisław Lany, Wiesław Żarnik, ppłk. Jerzy Sroka, Marian Polonek, Władysław Włodarczyk, Józef Wcisło.

Były odznaczenia i dyplomy. Były słowa uznania. Uroczystość zgromadziła brać strażacką z okolicy. Społeczeństwo Niepołomic cieszyło się sukcesem swych strażaków. Ci jednak, którzy przez cały czas uczestniczyli w budowie i przeżywali wszystkie trudności z żalem zauważali brak jednego z bohaterów. Przedwczesna śmierć naczelnika miasta Antoniego Dziedzica nie pozwoliła mu zobaczyć owocu pracy, którą wspólnie ze strażakami z takim zaangażowaniem prowadził.

Skończyła się uroczystość, strażacy przystąpili do dalszej pracy. Nowe możliwości stawiają nowe trudniejsze zadania. Trwa więc intensywna praca przy urządzaniu pomieszczeń. Strażnica tętni życiem. Służy strażakom i społeczeństwu.

Zwiększone możliwości sprzętowe, lokalowe i organizacyjne OSP w Niepołomicach utrwala jej wiodącą rolę wśród Straży Miasta i Gminy. Z zadań jakie przed nią postawiono wywiązuje się wzorowo. Wobec zbliżających się trudnych czasów i ograniczenia możliwości państwa nadzieja utrzymania sprawnej Straży spoczywać będzie jak ongiś na władzy miejskiej i społeczeństwie. Zaradność i pracowitość strażaków, ich autentyczna samorządność wsparta siłami społecznymi i dyscypliną w przestrzeganiu przepisów przeciwpożarowych zadecyduje o bezpieczeństwie mieszkańców.

W 1905 roku w Niepołomicach przebywa nieznan z imienia oficer (rok obok nazwiska oznacza wstąpienie do organizacji):

1. Wacław Kadles	— 1890	35. Stanisław Czwartkiewicz	— 1926
2. Wiktor Bielowski			
3. Franciszek Góra		36. Leopold Górniewicz	— 1926
4. Aleksander Kasperowski	— 1890	37. Władysław Wywiół	— 1926
5. Antoni Kostilek	— 1894	38. Stanisław Piskorz	— 1927
6. Antoni Siwek	— 1902	39. Józef Wcisło	— 1927
7. Józef Bulanda	— 1904	40. Władysław Kostilek	— 1927
8. Jędrzej Brudnik	— 1906	41. Czesław Cebula	— 1928
9. Józef Pieczonka	— 1904	42. Józef Rogulski	— 1928
10. Franciszek Zych	— 1904	43. Antoni Malinowski	— 1928
11. Wojciech Karasiński	— 1904	44. Michał Dębosz	— 1928
12. Franciszek Wemlo	— 1904	45. Antoni Góra	— 1928
13. Jan Waligórski	— 1904	46. Stanisław Góra	— 1928
14. Antoni Setner	— 1904	47. Jan Toroń	— 1928
15. Karol Setner	— 1904	48. Jan Gawel	— 1928
16. Ferdynand Zwoliński	— 1904	49. Jan Sokołowski	— 1928
17. Jan Gomółka	— 1904	50. Piotr Ślusarczyk	— 1928
18. Karol Biegun	— 1905	51. Jan Pilch	— 1928
19. Jan Hruncisz	— 1905	52. Stanisław Wywiół	— 1928
20. Józef Matyas	— 1906	53. Antoni Rerutkiewicz	— 1928
21. Franciszek Kostilek	— 1909	54. Jan Kuklicz	— 1928
22. Józef Kramarz	— 1909	55. Władysław Elias	— 1928
23. Franciszek Ziemia		56. Stefan Fiema	— 1928
24. Franciszek Dziadur	— 1910	57. Karol Ślusarczyk	— 1928
25. Jakub Polonek	— 1911	58. Wojciech Ślusarczyk	— 1928
26. Władysław Tomasik	— 1918	59. Karol Trzos	— 1928
27. Józef Dziadur	— 1918	60. Andrzej Trzos	— 1928
28. Józef Skocz	— 1918	61. Nuchin Łapa	— 1928
29. Andrzej Wimer	— 1921	62. Jan Waśniowski	— 1928
30. Tadeusz Dudycz	— 1921	63. Karol Urych	— 1928
31. Stanisław Trzos	— 1921	64. Józef Krupa	— 1928
32. Andrzej Janik	— 1924	65. Feliks Włodarski	— 1930
33. Stanisław Ziemia	— 1925	66. Aleksander Sit	— 1930
34. Franciszek Tomasik	— 1925	67. Franciszek Wyczasany	— 1930

68.	Stanisław Piskorz	— 1931	104.	Stanisław Wojtal	— 1940
69.	Roman Mrącis	— 1930	105.	Stanisław Siwek	— 1940
70.	Stanisław Owiak	— 1931	106.	Władysław Wcisło	— 1940
71.	Henryk Olejnik	— 1931	107.	Kazimierz Ślusarczyk	— 1940
72.	Andrzej Bogusławski	— 1931	108.	Józef Jagła	— 1940
73.	Karol Welszar	— 1931	109.	Józef Ciółko	— 1940
74.	Antoni Sit	— 1931	110.	Karol Kramasz	— 1940
75.	Klemens Góra	— 1931	111.	Adam Pilch	— 1940
76.	Tadeusz Kargul	— 1931	112.	Stanisław Gaj	— 1940
77.	Alojzy Kapała	— 1931	113.	Ferdynand Szewczyk	— 1940
78.	Stanisław Pieczonka	— 1931	114.	Stefan Jaskólski	— 1941
79.	Jan Urych	— 1931	115.	Wojciech Piekło	— 1942
80.	Ludwik Nowak	— 1931	116.	Franciszek Kempa	— 1942
81.	Stanisław Nowak	— 1931	117.	Mieczysław Cios	— 1942
82.	Władysław Pater	— 1931	118.	Tadeusz Jagła	— 1942
83.	Leon Toroń	— 1931	119.	Stanisław Skosz	— 1942
84.	Stanisław Matusik	— 1931	120.	Tadeusz Misiorowski	— 1942
85.	Józef Matusik	— 1931	121.	Antoni Pilch	— 1942
86.	Tadeusz Matusik	— 1931	122.	Władysław Mleko	— 1942
87.	Samuel Mungelgrin	— 1931	123.	Władysław Nowak	— 1942
88.	Andrzej Nowak	— 1931	124.	Andrzej Wilkosz	— 1942
89.	Andrzej Trzos	— 1931	125.	Krzysztof Pikulski	— 1942
90.	Józef Tymczak	— 1931	126.	Jan Burda	— 1942
91.	Władysław Gaudyn	— 1939	127.	Adam Piech	— 1942
92.	Pikulski Władysław jr	— 1939	128.	Antoni Grochot	— 1942
93.	Julian Chmura	— 1939	129.	Wojciech Matoga	— 1943
94.	Kazimierz Machnicki	— 1939	130.	Aleksander Biernat	— 1945
95.	Karol Mazur	— 1939	131.	Aleksander Niedospał	— 1945
96.	Stanisław Wywiał	— 1939	132.	Antoni Fiema	— 1945
97.	Antoni Ziemba	— 1940	133.	Stanisław Malarz	— 1945
98.	Józef Rerutkiewicz	— 1940	134.	Tadeusz Osika	— 1954
99.	Zygmunt Setner	— 1940	135.	Franciszek Jeleń	— 1968
100.	Piotr Pasikowski	— 1940	136.	Stefan Kolasa	— 1968
101.	Kazimierz Szewczyk	— 1940	137.	Czesław Kalisz	— 1968
102.	Teodor Grodowski	— 1940	138.	Józef Klusek	— 1968
103.	Józef Elias	— 1940	139.	Franciszek Ojczyk	— 1968

W okresie 100 letniej działalności OSP w Niepołomicach funkcje prezesów i naczelników
pełnili druhowie:

Prezesi

Zarządów

1.	ks. Antoni Wróbel	
2.	Mieczysław Reihenberg	— aptekarz
3.	Władysław Wimer	— burmistrz
4.	ks. Józef Batko	
5.	Andrzej Wimer	— burmistrz
6.	Stanisław Japa	— burmistrz
7.	Władysław Pikulski (senior)	— burmistrz
8.	Stanisław Dziuba	
9.	Feliks Włodarski	— cukiernik
10.	Władysław Gaudyn	— kupiec
11.	Marian Polonek	— rzemieślnik
12.	Eugeniusz Malinowski	— rzemieślnik

Naczelnicy

1.	Wacław Kadles	— nauczyciel
2.	Wiktor Bielowski	— urzędnik
3.	Franciszek Góra	— adwokat
4.	Aleksander Kasperowski	— kupiec
5.	Karol Biegun	— nauczyciel
6.	Antoni Siwek	— urzędnik
7.	Władysław Pater	— robotnik
8.	Władysław Pikulski (junior)	— urzędnik
9.	Tadeusz Kosturek	— oficer straży
10.	Mieczysław Hawryło	—

Skład Zarządu Ochotniczej Straży Pożarnej w

Niepołomicach rok 1990

Malinowski	— Prezes
Hawryło Mieczysław	— Naczelnik
Dąbroś Eugeniusz	— Wiceprezes
Biernat Marian	— Skarbnik
Ślusarczyk Józef	— Sekretarz
Jasonek Tadeusz	— Członek Zarządu
Makula Jerzy	— Członek Zarządu
Szewczyk Stefan	— Członek Zarządu
Wójcik Stanisław	— Członek Zarządu
Dąbroś Stanisław	— Członek Zarządu

Skład Komisji

Tadeusz Kosturek

Haniszewski Julian

Kapera Józef

Lista Członków OSP w Niepołomicach

				data wstąpienia
1.	Bielecki Józef	N-ce, ul. Zawila 2	18.	05. 1968 r.
2.	Biernat Marian	N-ce, ul. Sosnowa 5		1977 r.
3.	Biernat Marian	N-ce, os. Robotnicze		1951 r.
4.	Biernat Antoni	N-ce, os. Robotnicze		1961 r.
5.	Biernat Henryk	N-ce, ul. Grunwaldzka 24		1977 r.
6.	Biernat Władysław	N-ce, ul. Kościuszki 15		1978 r.
7.	Biernat Bogdan	N-ce, Pl. Kazimierza 10		1976 r.
8.	Biernat Grzegorz	N-ce, ul. Kopernika		1982 r.
9.	Bułat Stanisław	N-ce, os. Robotnicze 2/15		1976 r.
10.	Czajka Jan	N-ce, ul. Piaskowa		1954 r.
11.	Czwartkiewicz Julian	N-ce, ul. Kościuszki		1945 r.
12.	Czuma Józef	N-ce, ul. Batorego 47		1945 r.
13.	Donatowicz Andrzej	N-ce, ul. Młyńska		1983 r.
14.	Dąbroś Antoni	N-ce, Al. Dębowa		1945 r.
15.	Dąbroś Eugeniusz	N-ce, ul. Myśliwska 22		1976 r.
16.	Dąbroś Stanisław	N-ce, ul. Wojska Polskiego 2		1978 r.
17.	Dumieński Marian	N-ce, ul. Grunwaldzka		1924 r.
18.	Dumieński Adam	N-ce, ul. Grunwaldzka		1977 r.
19.	Falbierski Janusz	N-ce, ul. Zabierzowska		1986 r.
20.	Góra Antoni	N-ce, ul. Droga Królewska		1982 r.
21.	Gaj Karol	N-ce, ul. Kościuszki		1945 r.
22.	Habas Adam	N-ce, ul. Kościuszki		1976 r.
23.	Habas Krzysztof	N-ce, ul. Kościuszki		1976 r.
24.	Habas Marek	N-ce, ul. Jagiellońska		1976 r.
25.	Habas Zdzisław	N-ce, ul. Akacyjowa 11		1988 r.

26.	Haniszewski Julian	N-ce, ul. Wyzwolenia	1973 r.
27.	Hawryło Mieczysław	N-ce, ul. Kościuszki 13	1945 r.
28.	Hawryło Mariusz	N-ce, ul. Kościuszki 13	1976 r.
29.	Hawryło Bogdan	N-ce, ul. Kościuszki 13	1974 r.
30.	Honzek Jerzy	N-ce, os. Robotnicze 2/13	1963 r.
31.	Jakubów Henryk	N-ce, ul. Grunwaldzka	1986 r.
32.	Janeczko Leopold	N-ce, ul. Komandosów	1965 r.
33.	Jasonek Tadeusz	N-ce, ul. Cmentarna 13	1987 r.
34.	Jeleń Jan	N-ce, ul. Wielicka 54	1985 r.
35.	Jeleń Kazimierz	N-ce, ul. Brzezinki	1985 r.
36.	Juszczyński Waldemar	N-ce, ul. Brzezinki	1975 r.
37.	Karasiński Julian	N-ce, ul. Wyzwolenia	1968 r.
38.	Klima Tadeusz	N-ce, ul. Batorego	1961 r.
39.	Klima Kazimierz	N-ce, ul. Batorego	1983 r.
40.	Kosturek Tadeusz	N-ce, ul. Kolejowa	1945 r.
41.	Kudełko Józef	N-ce, Pl. Zwycięstwa	1971 r.
42.	Kapera Józef	N-ce, ul. Świerkowa	1968 r.
43.	Kuc Stanisław	N-ce, ul. Grunwaldzka 4	1982 r.
44.	Łach Jan	N-ce, ul. Ogrodowa	1982 r.
45.	Makula Jerzy	N-ce, Pl. Zwycięstwa	1980 r.
46.	Malinowski Eugeniusz	N-ce, ul. Myśliwska 22	1975 r.
47.	Mrozowski Józef	N-ce, ul. Kolejowa	1979 r.
48.	Mazgaj Józef	N-ce, ul. Kościuszki	1979 r.
49.	Morawski Wiesław	N-ce, os. Robotnicze	1976 r.
50.	Mleko Tadeusz	N-ce, ul. Partyzantów	1982 r.
51.	Nowak Józef	N-ce, ul. Batorego 42	1982 r.
52.	Palonek Marian	N-ce, ul. Droga Królewska	1954 r.
53.	Płatek Andrzej	N-ce, os. Suszówka 12	1985 r.
54.	Setner Leszek	N-ce, os. Robotnicze 1/11	1976 r.
55.	Stępowski Mieczysław	N-ce, ul. Grunwaldzka	1985 r.
56.	Sater Leszek	N-ce, Rynek	1976 r.
57.	Satała Gabriel	N-ce, os. XXX-lecia	1975 r.
58.	Siwek Antoni	N-ce, ul. Ogrodowa	1968 r.

59.	Siwek Jan	N-ce, ul. Portowa	1973 r.
60.	Sułkowski Andrzej	N-ce, ul. Szewska 5	1979 r.
62.	Sułkowski Marek	N-ce, ul. Szewska 5	1989 r.
63.	Ślusarczyk Józef	N-ce, ul. Wroniarska 1	1958 r.
64.	Ślusarczyk Kazimierz	N-ce, ul. Wroniarska 2	1973 r.
65.	Ślusarczyk Tomasz	N-ce, ul. Wroniarska 1	1982 r.
66.	Ślusarczyk Maria	N-ce, ul. Wroniarska 1	1986 r.
67.	Szymczyk Karol	N-ce, ul. Droga Królewska	1972 r.
68.	Szewczyk Stefan	N-ce, ul. St. Batorego	1968 r.
69.	Słaboń Elżbieta	N-ce, ul. Wąska 9	1986 r.
70.	Trzos Marek	N-ce, os. Suszówka 1	1981 r.
72.	Tryjański Ryszard	N-ce, ul. Wł. Sikorskiego	1960 r.
73.	Trzósło Edward	N-ce, ul. Bocheńska	1986 r.
74.	Wyczęsany Józef	N-ce, os. Robotnicze	1976 r.
75.	Wyczęsany Mieczysław	N-ce, os. Robotnicze	1974 r.
76.	Wójcik Stanisław	N-ce, ul. St. Batorego	1976 r.
77.	Wilusz Jerzy	N-ce, Rynek 19	1984 r.
78.	Więclaw Roman	N-ce, ul. Gen. Czumy 2	1984 r.
79.	Wojtowicz Maciej	N-ce, ul. Kościuszki	1984 r.
80.	Zajac Wojciech	N-ce, ul. Krzywa	1946 r.
81.	Zajac Marek	N-ce, os. Suszówka	1974 r.
82.	Zaręba Augustyn	N-ce, ul. Okrężna	1973 r.

Lista Członków Drużyny Młodzieżowej OSP w Niepołomicach

1.	Biernat Tomasz	N-ce, ul. Kościuszki	1986 r.
2.	Czupryna Grzegorz	N-ce, ul. Kolejowa 1	4. 03. 1990 r.
3.	Dumieński Grzegorz	N-ce, ul. Grunwaldzka	1982 r.
4.	Gucwa Tomasz	N-ce, ul. Kolejowa 5	2. 05. 1990 r.
5.	Jonak Adam	N-ce, ul. Pionierów	1989 r.
6.	Jarosz Robert	N-ce, ul. Grunwaldzka	1984 r.

7. Klima Dariusz	N-ce,	ul. Grunwaldzka	1987 r.
8. Kuc Adam	N-ce,	ul. Grunwaldzka	1982 r.
9. Ligęza Stanisław	N-ce,	ul. Zabierzowska	1989 r.
10. Morawski Marcin	N-ce,	ul. Kolejowa 1	4. 03. 1990 r.
11. Marcińczyk Marek	N-ce,	ul. Jagiellońska	1988 r.
12. Rożkiewicz Włodzimierz	N-ce,	ul. Daszyńskiego	1986 r.
13. Szewczyk Marcin	N-ce,	ul. Batorego	1989 r.
14. Szewczyk Paweł	N-ce,	ul. Batorego	1987 r.
15. Stachowicz Mariusz	N-ce,	ul. Myśliwska	1984 r.
16. Toroń Krzysztof	N-ce,	ul. Wiśniowa	1989 r.
17. Wiciński Rafał	N-ce,	ul. Kościuszki	1988 r.

